

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Gratulări și bacșișuri de anul nou.

Ministruședintelui Tisza îi dosesc ochii de găină sau bătăturile, de care progressul Ungariei pătimește sub regimul seu, și cându-i va avea, biciul libertății, cu care plesnește-n naționalități, se'l fugărăscă numai de trei-ori în jurul confiniilor Ungariei!

Ministrului de finanțe Szapáry, îi donez deficitul Ungariei și un passport pentru America!

Ministrului de iustiție Pauler, îi dau bacșiș un microscop, ca se se pótă convinge, decă madama Themis într' adevăr e órbă!

Ministrului cultelor nóstre Trefort, îi urez se trăiércă cât Metusalem, și-n opera sa de maghiarisare, cu asemenea rezultat, se asude sudorile lui Sisyphus!

Celoralalți ministrii ai noștrii, le doresc pensionarea după noua lege de pensiuni, și-n momentul pensionării, sapa și lopata!

Doresc fraților din țara tocmelilor agricole, încă 50 de ani de vieță în zodia gemenilor Rosetti-Brătian, iar după aceea, nemurirea!

Fraților din Bucovina, le doresc deșteptarea din somnul necunoștinței de sine, și convingerea, că strămoșul lor n'au fost cei șapte Șvabi, care, cu lancea-n mână și-au pătat pantalonii cu gloria vîrții în lupta cu'n iepure, ci Traian.

Fraților din Macedonia, Bassarabia etc. le doresc so-sirea timpului stăpânirii unui păstoriu preste una turmă!

Poftesc:

Metropolitului Miron: Ultima doică!

Metropolitului Vancea: Cheredeu! Isztoczy!

Episcopului Szabo: Ștréngul oportunității!

Înapoimergătoriului Joan: Se mai mérga și înainte!

Episcopului Pavel: Un administrator al venitelor sale din scóla lui Rozsa Sandor, care mai bine se-i fure banii, decât se-i dè ministrului Trefort spre administrare!

Drăgăței: Încă 50 de ani de independința hierarchică, și când Dumnezeu îl va chema la sine, eparchia se-i fie scutită d'a deveni pašalicul lui Mufti-Pașa!

Episcopului Mihali: Se-i créscă numărul celor ce'l invidiéază pentru simțămintele sale naționale române!

Canonicilor le dăc: Nópte bună, visuri curate!

Protopopilor le doresc: Țiduli de cununii bogate!

Popilor: Multe prescuri!

Preoteselor: Iubitori de dulci guri!

Cantorilor: Óuě clocite!

Crâșnicilor: Noroc în vite!

Dascălilor: Lefi îndoite!

Celibilor: Muieri învălitate!

Călugărilor: Se nu fie vite!

Illustrissimilor din tufă, le doresc viitoriul, în care preoții întroduc pe cei muritori cu cântarea: „Vecinica lor pomenire“, iar eu mai adaog: Ca se nu se mai pome-néscă în veci!

Celoralalți renegați etcetera Racz, Moldovan Gyergely, Balomiri, Giri, Firi et Davalagiri, câte-o porție de Comma-Bacillus!

Românilor buni, le doresc de anul nou: Sănătate garnisită cu bogăția lui Crösus; sau cel puțin 3 fl. abonament la: Calicul.

Urzică Scandalografescu.

Omul e un dobitoc, care face faliment, sau bancrot. Din contra toate celelalte dobitóce sînt capitale pentru om. Așa sunt ómeni, care au capitale de boi, cai, oi, măgari etc. Singur omul, care-i măgariu, e totodată ș'un capital de sine stătătoriu. Acesta cu capitalul seu, adese-ori, face carieră, dér rar face faliment sau bancrot.

Falimentul, sau bancrotul, are o mare putere. El stăpânește tot negoțul, și mare măgariu e omul, care ađi nu se folosește de puterea falimentului!

Ce ar rămânea ađi unui neguțătoriu alta, decât cerșitul, decă n'ar face faliment? Singur falimentul îi mai susține ađi palaturi, trăsură și nume, sau vorbind în limba negustorască „firma!”

Lucru mic nu e a face faliment. Au dór sânt mici miliónele, ce se câștigă și se perd ađi numai în România prin faliment?

Falimentul, chiar în nașterea sa, e admirabil și contra legilor naturei. Tot măgariul, așa și tóte celelalte dobitoce se nasc în urma unei percepțiuni. Singur falimentul, sau bancrotul, se naște în urma nepercepțiunei: Unde încétă unui neguțătoriu percepțiunile, acolo se naște falimentul, sau bancrotul.

Mai demult, falimentul, sau bancrotul, era o mare rușine, ađi e chestie de existență. Mai demult se alegè cine face faliment. Falimentul era o rară măiestrie. Ađi toți șarlatanii fac faliment!

Ađi falimentul a devenit un ram de întreprinderi, prin care se câștigă mari capitale, dér și creditorii-și află interesul. Când cineva bancrotéză, oferă procente, dela 10 până la 50 la sută, și așa intereséză cel puțin odată capitalele creditorilor!

Mai demult trăie falimentul din negoț, ađi trăiește negoțul din faliment. Eu întreb: Ce ar fi ađi negoțul fără de faliment? Nimica alta, decât activiști fără pasiviști, viitoriști, fără fond de dispoșiuni!

Ce ar fi ađi negoțul fără faliment, sau bancrot? Nimic alta, decât, uniți fără neuniți; Brătean fără Rosetti; Mendel fără Vancea; Miron fără Statutul organic etc.

Ce ar fi ađi negoțul fără faliment? Nimic alta decât un craiu de poduri fără credit la croitoriu; un șarlatan, care și-a dat foc, fără ca se exprime societăților de asigurare

Dacia și Transilvania mulțămăta sa publică; un cârciumariu, caruia i-a secat fântâna; o fată bătrână, care nu și-a perdut cartea de botez; un călugăr impotent etc.

A face faliment, sau bancrot, din vechime, a fost un drept exchisiv al neguțătorilor. Cu tóte estea, negustorii, și-n acésta întreprindere specială a chemării lor, au trebuit se suferé concurință. Ba falimentele atâta s'au înmuțit, încât concurința a devenit deja nesuportabilă.

Iată unele exemple:

Credința lui Christos a bancrotat: aci 's diferitele secte și confesiuni!

Musica a bancrotat: Cunțan, înloc de cantor, se numește profesor de musică!

Literatura a bancrotat: Toți fabricanții de calendare fac pretențiuni de literați!

Artele ~~au bancrotat~~ Toți cărămidarii se consideră de sculptori!

Politica a bancrotat: Illustrissimii din tufă cred deja, că Bismark nu-i vrednic se le deslege curelele dela încălțămintele lor, pănăcând ei, cu politica lor, nu-s capaci d'a prinde purecii dela cănele imperial Tyras!

Jurisprudința a bancrotat: Petru Brote se numește iurist practic, și el n'are atâta clienți, câți Nicolae Pricină; iar în Ungaria mulți judecători cred, c'au eșit din capul lui Jupiter, și ei nu merită se ésa din temniță!

Medicina a dat bancrot: Îndată ce cineva știe scrie un recept, chiar și decă respectivul individ căruia i l'a scris, privește receptul de passaport, și plécă cu el cătră ceealaltă lume, se numește „doctor în medicina universală!”

Teologia a dat bancrot: Decă cineva mănâncă 3 ani în seminariul din Blaj borș, sau totatâta timp în seminariul din Sibiiu fasole, și nóptea viséză varză acră, se numește

teolog, dér îl poți arunca de de-ce-ori în lacul Viferzdei, că tot nu'și vine-n fire!

Călugărismul a bancrotat: Ađi decă cineva pörtă pe cap camilavcă, și degetile dela mâni și le'ncurcă-n mătăni, chiar și decă are copii, el tot crede că-i călugăr etc.

Așa ași putea număra mii de exemple, dér me tem, nu cumva, în urmă, cetitorii Calicului se credă, că eu însuși sum bancrot.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Decând am cetit în Pester Lloyd, că neci ministeriul, neci metropolitul Miron, ci consistoriul nostru metropolitan pörtă tötă vina la amânarea congressului nostru național-bisericesc, am disperat cu totul de sörtea

constituțiunei noastre bisericești. Cu'n cuvânt, soțe, mii mi rușine că's neunit!

Pupăză: Ții și rușine că ești neunit, dér consistoriul vostru metropolitan, față de învinuirile lui Pester Lloyd, tace ca porcu'n cucuruz!

Colac: Tocma asta me duce la disperație. Eu credem, că-n consistoriul nostru metropolitan, în acest suprem for constituțional, șed bărbați, nu tufe! Acum ved eu, că, decât o constituțiune ca a noastră, d'o sută de ori, e mai bun absolutismul!

Pupăză: Fă-te unit!

Colac: Bucuros m'ași face și unit soțe, când ved cum lucrurile merg ați la noi, dér me muștră conștiința credinței strămoșești, când știu, că neam de neamul meu n'a fost în purgatoriu!

Pupăză: Se vede, că neamurile tale au mers de adreptul în Iad!

Colac: Mai curând în Raiu decât în Iad! Cel puțin au fost dreptcredincioși, și când au plecat din lumea asta, au plecat spălați, n'au mai avut lipsă de săpunul din purgatoriu!

Pupăză: Nu fi malitios soțe! Un Dumneșeu avem toți, și, când părăsim lumea acésta, eu așa cred, că cei cu passaportul din Blaj, tot acolo merg, unde merg cei cu passaportul din Sibiiu!

Colac: Atunci pentru ce ești tu unit și eu neunit?

Pupăză: Pentru-ca se se împlinescă scriptura blăstă-mățiilor vécurilor trecute, care învétă: „Divide et impera“, sau pe românește, în traducere liberă: Pentru-ca voi se aveți un metropolit la Blaj, și noi altul la Sibiiu, iar tu și eu se ne batem într'una ș'aceea comuna, de fôme, ca peștele pe uscat!

Colac: Bine, așa se fie, dér atunci ce folos are Dumneșeu, că tu ești unit, și eu neunit?

Pupăză: Aci nu-i vorba de folosul lui Dumneșeu. Înaintea lui Dumneșeu e unit și neunit tot un drac!

Colac: Asta n'o cred odată cu capul!

Pupăză: Eu ți-o dovedesc!

Colac: Ași voi se știu cu ce?

Pupăză: Cu istoria la mână! Pe timpul, când Christos umbla pe pământ, — se țice — că a dat d'un sărântoc, care săria mereu preste un părau, încolo și-ncóce și întrebându'l, pentru ce sare preste părau, sărântocul i-a respuns: Me rog lui Dumneșeu! Bine, țise Christos, domniata nu ști altă rugăciune? Nu, respunse sărântocul!

Atunci Christos a învețat pe sărântoc: „Tatălnostru“ și s'a depărtat.

Sărântocul a încetat d'a se mai roga lui Dumneșeu sărind preste părau, ș'a țis mereu „Tatălnostru“.

Preste câteva țile, sărântocul se pomenește pe la jumătatea Tatălnostrului, cu: Amin. El observă greșala, plécă-n lumea largă după Christos, și aflându'l, îl rógă se'l mai învețe odată Tatălnostru, că și l'a uitat. Atunci Christos 'l învêță de nou Tatălnostru, și-i țice: Fiule, decă se va întempla se'ți uiți de nou rugăciunea, ce te-am învețat, atunci mergi, sai mai departe preste părau, în numele lui Dumneșeu, și rugăciunea ta va fi primită!

Iată dovada, sôte!

Colac: Atunci păcat de banii, care s'au cheltuit cu zidirea biserecei vóstre, întocma așa, precum e păcat de banii cheltuiți cu zidirea biserecei nóstre! Noi, fără ca se ne aruncăm în cheltuieli, poteam se sărim amêndoi, cu parochianii noștrii cu tot, preste părau!

Pupăză: Cheltuielile cu zidirea bisericilor, nu strică nimica, pentru-că tu flămândești în biserica ta, eu într'a mea, și decă amândoi flămânđim în numele lui Dumnezeu, se primește!

Colac: Bine sôte, dér atunci am putea flămânđi amândoi într'o biserică.

Pupăză: Așa e, dér sânt și de accia, care vréu se se sature în numele lui Dumnezeu, și-ntr'o biserica nu încáp. Va veni însă și timpul acela, când va fi o turmă ș'un păstoriu!

Colac: Pân'atunci se flămânđim noi mereu?

Pupăză: N'o se dureze mult. Pe noi Români, un zid confesional numai de grosimea unei côle de hârtie ne mai desparte!

Colac: Dracul numai, că acea cólă de hârtie e făcută dintr'o reverenđă.

Pupăză: De asta me tem și eu!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Centrul de Cercetare și Bibliotecă Cluj

Cu cunoștința de sine, omul totdeauna începe dela aprópele seu.

* * *

Ce fericiți ar fi Românii, când la ei conceptul „confesiune” ar învolva totala ignorare a diferenței de credință, și s'ar defina cu: „Tot un drac!”

* * *

Din punct de vedere al dreptului civil, care dechiară posesiunea faptică de sfântă, nu se póte tăgădui, că prostia e proprietatea nealienabilă a individului, ce o posede.

* * *

Neamțul ȃice: „A vorbi e argint, a tăcè e aur”! Eu sum însă de părerea, că cine știe vorbi la loc, se vorbescă,

și cine nu, se'și ție gura, pentru-că, celce nu știe vorbi
aur, acela neci prin tăcere nu face galbeni.

* * *

Vrednic de compătimire e amoresatul, care, cu aripi
de vultur, ar duce iubitei sale, din depărtare, o sărutare,
dér taxa pe calea ferată n'are cu ce-o plăti.

* * *

Vai de friserul avisat a trăi din tunderea călugărilor
greco-orientali.

* * *

Nimeni nu-i este dat a se sui mereu. Tot suișul
'și are coborișul, și decădița prea adese-ori e sôrtea ome-
nescă. Vai însă de omul, a cărui chemare e a coperi turnuri
de bisereci, și-n momentul împlinirii chemării sale, începe
a cădè.

BCU Cluj / Central*University Library Cluj

Fi înțelept, și când 'ți aprinzi o țigară cumpărată pe
credit, totdeuna cugetă la sfârșit.

* * *

Dragostea veche nu se ruginește, decă e bine aurită,
dér mucezală prinde.

* * *

Bucuros ași voi se știu, ce pedepsă ar fi căpătat
Kleberg et Marlin, pe cari tribunalul, după apărarea doc-
torilor Sentz și Fölkel, i-a dejudecat la furci, în casul, când
nime nu i-ar fi apărat!

* * *

Dualismul, fără îndoială e de confesiunea greco-orient-
tală, pentru-că, înainte de dualism, devisa monarhiei nóstre
suna: „Cu puteri unite“, iar, dela dualism încóce, sună:
„Cu puteri neunite“.

* * *

Prima condițiune a existenței omului e timpul, pe care, ca se existe, ori-ce om trebuie se'l aivă.

* * *

Dela un jude cercual, nu se pôte pretinde ca se știe, ce e o linie dréptă.

* * *

România, un stat agricultor fiind, încă din timpurile lui. Cuza, și îndréptă tóte ingrijirile sale cătră pământ, iar ceriul îl lasă călugărilor.

* * *

Parlamentul liberalilor din Budapesta e înaintemergătoriul absolutismului.

* * *

Décă Tisza nu e mulțămit cu conduita naționalităților din Ungaria, pentru-ce nu emigréză în America?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

Natura, fie cât de înțelept întocmită, totuși nu ne pôte servi întru tóte de exemplu; pentru-că atunci n'am avè varză acră.

* * *

Când cetesc în ȋiare anunciurile moderne, totdeuna 'mi aduc aminte de înscripțiunea de-asupra prăvăliilor din China, care sună: »Aici nime nu se trage pe sfóră«, pentru că e cunoscut, că negustorii din China sânt cei mai mari șarlatani.

* * *

Absința deputaților liberali din dieta Ungariei, se observă mai învederat, când cu toții sânt de față la ședințe.

* * *

Sânt ómeni, care pórtă ochilari și tot nu aud.

* * *

Multe proiecte de lege d'ale regimului din București se reiaptă din partea opiniunii publice, mai nainte de ce vin la ordinea țilei în parlament.

* * *

E o nespusă impertinență din partea Românilor, a pretinde pentru sine posturi în serviciul public al statului ungar, când toate posturile sânt deja ocupate cu maghiari.

Doină dela noi.

Doină scot din al meu sîn
Stringând prin livadă fin
Doină cânt ori-ce muncesc,
Tot cu doină mai trăesc; doiniță fa!

Tot cu doina me plătesc
Și de lătratul cănesc
Dar cu doina-mi și resbun
De prietinul rău nebun; doiniță fa!

Doină, doina și o daina
Rău mă dore inima
Când vęd Szabo câte face
Și trântorii-i dau pace! — doiniță fa!

Frunță verde din doi peri
Colea ieri, alaltă ieri
Trimité corteși pe sate
Ér trântorii-i prindeau parte; doiniță fa!

Frunță verde și una
El trimetea pe Pordea
Pe la Lăpuș se colinde,
Lui Demian dădu merinde, — doiniță fa!

Țr acum. par că-i potop
 Țntări de protopop
 Pe un biet diecel, care
 Numai carte știu că n'are; — doiniță fa!

Doinișóra câmpu-ntórne
 Puneții-mâna pe córne
 Că Szaboul are tóne
 Diecesa s'o restórne; — doiniță fa!

Ađi seau mâne, mult poimâne
 Vom vedé minuni — vecine;
 Toți vițerii vor fi popi
 Și berbecii protopopi! doină, doiniță fa!

Ba Szabo de-a vlădici
 Fără frâu ca pân aci
 Adeva tot cântând solo:
 Ugy parancsolok, sic vollo:

Atunci, mult preste un an
 Fisfētu-i făcut Șerban
 Și ca Șerban, canonic
 Bun beutor scolastic! doiniță fa!

Ori, mai poți vedé minune,
 În locul lui Bilț va pune
 Preste fondul scolastic
 Cine sci pe ce voinic! doiniță fa!

Lupul din Dumbravă.

Cocóna Gurădulce.

Câț!

Moise prorocul, când a concipat a cincea poruncă, care învătă: „Cinstește pe tată-to și pe mumă-ta“, și-a uitat se adaoage: „Décă merită!“

E un scandal, că, pănăcând părinții 'și dau tótă silința a'și crește feciorii pentru vieță, va se dîcă, pentru de a deveni de sine stătători, fetele și le dresează numai pentru d'a le poté mărita. Câț!

Eu am cunoscut fete înzestrate dela natură cu daruri extraordinare, atât spirituale, cât și exterioare, care în căsătorie au devenit nesuferibile pentru un bărbat serios. Asta din cauză pentru-că creșterea lor a fost numai pentru

d'a plăcé, ș'a face o parte bună, cașicând căsătoria n'ar fi altceva decât un asil pentru peritori de fόμε! Un pic de cusătură, ceva fertură, o țir de lectură, câțva franțozască flencănitură, și ôre-care piano-tortură — asta-i creșterea modernă a fetelor, iar restul: Așteptare în dulce far niente dup'un pețitoriu, căruia-i oferă amorul, ca o marfă. Ce se întemplă apoi cu fetele după trecerea beției amorului, e tréba lor, chiar și decă devin, precum de regulă se întemplă, slave materiale ale bărbaților. Căț!

Eu necicând n'am părținit teoria învățaților moderni despre emancipațiunea femeilor, pentru-că știu, că și femeilor cu gradul de doctor în medicină, sau în drepturi, adese-ori popa nu le concede a eși câte șeșe săptămâni din casă, și din cauza asta nu'și pot căuta clienții. Sânt însă destule alte ramuri de educațiune pentru femei, care nu colidéză cu natura sexului lor. Așa spre pildă: Pictura, musica, profesura, teatru, negustoria etc., care, cu tôte că duc la independența sexului frumos, rar se cultiveză la noi. Căț!

Țărénul român necicând nu face marfă din fata sa. El își crește fata așa, încât n'are lipsă de cumpărători. Fata țărénului nostru, când se mărită, cu fruntea deschisă pôte dice cătră bărbatul seu: Eu și fără de tine nu mor de fόμε!

Din contră clasele nóstre superióre 'și cresc fetele pentru plăcere, nu pentru vieță. Devisa creșterei fetelor la clasele nóstre superióre sună: Fata în prima linie se placă. Bărbatul mai întâiu se învețe a iubi, decât a stima fata; în beția amorului s'o ducă la popa, apoi tréba lor cum vor trăi.

Toalete nebune, baluri, petreceri teatrale, jurfixuri etc. trebuie se passeze ađi fetele, ș'apoi se aștepți, ca din ele se devie ađi mâne femei serióse? Căț!

Nu e deci mirare, decât tinerii devin contrarii celei mai frumoase instituțiuni sociale, a căsătoriei. Nu ȳeu! Eu provoc pe bărbați și femei se'mi spună, câte căsătorii fericite există-n societatea noastră superiőră?

Cele mai multe căsătorii nu sânt altceva, decât o luptă permanentă pentru regimul căsii, din care luptă femeia ese sclava materială a bărbatului, sau bărbatul „pantoffelheld“, ceea-ce pe românește se numește: „Tapa-laga lui Isaia dăntuiește“. Căț!

Vina la atare stare socială în căsătorie sânt acei părinți, care și cresc fetele numai pentru de a plăcé și de a deveni o marfă căutată pentru negustori, care și fac geșefturile în beția amorului. Căț!

„Pfui“, strigă lumea bărbatului, care, însurându-se, se vinde!

Când a strigat însă lumea unei fete „pfui“, care măritându-se face o bună parte? Neci-când!

De aceea n'o fac neci eu. Nu me pot însă reținé a nu striga acelor părinți, care prin o creștere greșită, produc din fetele lor o simplă marfă, un: Pfui!

De aceea: Cinstește pe tată-to și pe mamă-ta numa decât merită!

Mișuluc!

Servițiul telegrafic.

Agencia Calicului.

Gherla 31 Decembre. În ziua nașterii anului 1884 m'au închis în temniță. În ziua, în care lumea credincioasă vechiului calendariu îngropă anul 1884, es din Gherla. Cu toate acestea nu me bucur că scap de anul 1884, cum m'ași bucura, când, d'odată cu acel an, ași scăpa și de Tisza.

Un hoț de cai.

Viena, 31 Decembre. Convingându-me, că-n Ungaria, dela introducerea dualismului, majoritatea locuitorilor a devenit calici, și fiind-că eu încă sum proprietariu în Ungaria, ca se nu trec de rău patriot, me abonez pe anul 1885 la Calicul.

Baron Rothschild.

Raiu, 31 Decembre. Dela împăcarea lui Tisza cu Sennyei, în Ungaria reacțiunea a dat în mugur. Tisza a cugetat că se împacă cu'n baron, care, desi nu e țigan, totuși e atât de negru încât, când din întâmplare s'ar mesteca între țigani, cu greu l'ai mai cunoște.

Țiarul Nemzet, care eri ne-a sosit aici, afirmă, că împăcarea corifeilor moderni din sămânță lui Arpad, nu va fi în detrimentul causei liberale. Paparlapa! Încât cunosc eu relațiunile Ungariei, mie-mi vine a crede, că baronul Sennyei, negru fiind dela natură, va curăți hornul Ungariei de funinginea liberalismului modern, fără ca Tisza se observe.

Sfântul Petru.

Iad, în 31 Decembre. Ași au sosit doi păcătoși aici, unul un tâlhariu mai mare decât celalalt. Ambii, la

moment, au fost trași înaintea tribunalului suprem, care împărțește pedepsele, ca mai întâiu se și istorisesc fără-delegile comise în viață. După-ce fie care și-a istorisit din fir în păr, ce a comis, tribunalul i-a osândit pe amândoi, ca în restimp de 300 de ani se se férbă într'un căzan cu rășină.

După publicarea sentinței, președintele Lucifer i-a întrebat, decă sânt mulțamiți cu sentința, sau mai au óre-care dorințe?

Unul din pécatoși a observat, că el cu tóte fără-delegile, ce a comis, și-a dat tótă silința de îndreptare, și spre scopul acesta, a abonat Foia Bisericescă din Blaj, iar decă totuși a ajuns în Jad, nu-i vina lui.

Da domniata — întreabă Lucifer pe al doilea — la care fóie ai fost abonat? Jo Domnule, am fost abonat la Ca . . . Ca . . . Calicul — respunse acesta cu multă sfielá!

În urma acestor observări, tribunalul Jadului, față de abonentul Foi Bisericești din Blaj, și-a susținut sentința, iar față de abonentul Calicului, și-a modificat'o într'acolo, că acesta s'a eliberat de pedépsa ferberiei 300 de ani în căzanul cu rășină, și pentru fără-delegile lui s'a osândit a ceti „Viitoriul“ până-când illustrissimii din tufă vor căpéta minte.

Pertractarea înaintea tribunalului a decurs în limba maghiară.

Jankafalvi Csato Lajos,

központi távirdai tiszt.

Speranța în scăparea dela miliție.

— Nu fi supărată Florică dragă! Un an mai am de miliție, și după aceea tu n'o se mai servești la streini!

— Of de ar fi trecut odată și acel an, că ȋeu Joniȋa eu încă m'am săturat a purta copii streini în braȋe.

Naivitate copilărească.

Copila: Cine-i esta mamă dragă?

Mamă: Tătă-to, când era de 15 ani!

Copila: Vai mamă dragă, eu n'am cunoscut pe tata, când era așa de mic.

Folosul geografiei.

Dascălul: Ilie Ciontea! Spune-mi ce folose ne aduce geografia?

Ilie Ciontea: Dóueđeci de cruceri!

Dascălul: Ce feliu de respuns e esta?

Ilie Ciontea: De, domniata mi-ai vëndut mie geografia cu 60 de cruceri, și pe domniata te costă numai 40 de cruceri!

Din istoria biblică.

Mama: Ei, ți-ai învățat lecția Niculiță?

Niculiță: Da mamă dragă, o știu fără greșeli!

Mama: Bine dragul mamei! Spune-mi dér, unde a pus Dumnezeu pe Adam?

Niculiță: În Raiu!

Mama: Și câtă vreme a locuit Adam în Raiu?

Niculiță: Până și-a căpătat o nevestă!

Dlui Bias: Materialul e superb. Stai bun, că-i purul adevăr? Aștept confirmarea D-tale, ș'atunci ori sare respectivul din pele, ori pelea de pe el. Dér când mi-ai potè câștiga o fotografie, atunci se veđi țigán beat!

Dlui P. în O: Ȑici că n'ai plătit ramburza abonamentului pe anul trecut din cauză, că n'ai primit toți numerii Calicului.

Bine!

Administrațiunea noastră ne comunică însă, că n'ai reclamat neci un număr.

Cine pòrtă vina?

Mai adaogi: „Altcum nici n'am abonat pe anul 1884”.

Iar bine!

Administrațiunea noastră ne comunică, că pe anii 1882 și 1883 ai fost abonat și ai plătit regulat. Administrațiunea noastră a presupus prin urmare, că expedându-ți Calicul și fără plățirea anticipativă a abonamentului, ți face o plăcere. Dcă ți-a făcut o neplăcere, eu, în numele administrațiunei, te rog a o scuză pentru deosebita încredere, ce ți-a atribuit.

Atăta te asigur domnul meu, că noi n'am furat neci timpul neci banii, ce ne costă Calicul, și dcă Dta ști face diferință între al meu ș'al teu, atunci noi am fost în drept a aștepta dela Dta ca cel puțin se refuzi numerii expediți la adresa Dtale. Dta asta n'ai făcut, cu tóte că de atâtea-ori ai potut ceti atare provocare în diariul nostru.

Dér cruce preste cele trecute. Pe viitor se fim amici. Póte ađi mâne avem noi lipsă de Dta, ca se te eternizăm în colónele Calicului, sau Dta ai lipsă de noi, ca se ne plătești datoria. Hai se facem pace. Noi din numărul prim al anului 1884 nu mai posedem neci un exemplariu, și ni se cer exemplare complete. Trimite-ne numărul 1 din 1884, pe spesele noastre, și noi te cinstim cu ceilalți numeri. Ce Ȑici la ofertul nostru?

Atare ofert, singur un Calic e în stare a face. În cugetă Dta, unde ar ajunge Rothschild, când pentru fie-care milion, cu care statul nostru îi datorește, l'ar mai cinsti cu 11 milioane?!

Domnilor cu corespondința perdută: Ve mulțămesc pentru duplicate. Publicarea se va efectui spre mulțămirea Dvoastră. Nițică pațiință, că mi-a lipsit timpul d'ale prelucra.